

Dames en Heren,
Vrienden en sympathisanten van het AK-VSZ,
Vlamingen,

'Ik verzet me tegen compleet absurde zaken, zoals de regionalisering van de sociale zekerheid.'
U hebt waarschijnlijk wel begrepen dat het niet mijn woorden zijn, maar van ene mevrouw Milquet ter gelegenheid van een dubbelinterview met Minister van Ackere in Knack van deze week, onder de titel : die staatshervorming kunnen wij in één weekend regelen.
Jaja: onder hun beidjes misschien, en over de borrelnootjes.
Maar zeker niet over de sterk inhoudelijke zaken, zoals vandaag op ons congres.
En ik verzet mij tegen compleet absurde uitspraken, zoals die van mevrouw NON !

Vrienden,
Een symposium organiseren rond 'Vergrijzing en ontgroening' is dus geen overbodige luxe . Dit werd hier vandaag in zes ijzersterke referaten van even zoveel eminente gastsprekers, ten overvloed bewezen.
Voor u staat dan ook een trotse voorzitter van het organiserend Aktiekomitee Vlaamse Sociale Zekerheid. Dank u, Herman, Danny, Roger, Jan, Alain en Koen !

Een trotse voorzitter dus, en met een hart vol dankbaarheid en waardering.
Maar ook een bezorgde voorzitter!
Bezorgd, omdat ik moet vaststellen dat België ons ook vandaag manifest blijft beletten om de vergrijzing en de ontgroening in Vlaanderen, snel en efficiënt aan te pakken. En die bezorgdheid is niet nieuw. Denk maar terug aan het fameuze Zilverfonds, waarmee de paarse regeringen ons jarenlang dachten te kunnen sussen. En aan de stuitende arrogantie, waarmee de kritiek van het AK-VSZ toen werd weggewuifd. Maar ondertussen is wél gebleken dat het Zilverfonds dood is. Morsdood. Met het verpletterende gevolg dat er vandaag helemaal geen federale vergrijzingreserves beschikbaar zijn. Erger nog. De federale schatkist is ondertussen zo goed als leeg en het zal er niet op verbeteren. Want de vette jaren zijn voorbij, vrienden, en voor wie het nog niet mocht gemerkt hebben...het is crisis. Grote crisis!

Sinds de verkiezingen van 2007 zijn we trouwens van de ene crisis in de andere gesukkeld.

- Eerst de politieke crisis. De langste in de Belgische geschiedenis. Met Yves Leterme in de hoofdrol... Maar helaas! Samen met de plechtige installatie van zijn regering - zonder meerderheid aan Vlaamse kant nota bene - kreeg de met veel tamtam aangekondigde grote staatshervorming, een begrafenis eerste klas. En ook de beloofde splitsing van kleine onderdelen van de Sociale Zekerheid - de fameuze borrelnootjes, weet ge nog wel - werd deskundig afgevoerd via de inmiddels gestrande Gemeenschapsdialoog. Kortom, Vlaanderen bleef over de hele lijn weer eens op zijn honger zitten.
- En dan sloeg wereldwijd de financiële crisis toe. Met het FORTIS van Lippens als eerste slachtoffer. En de hallucinante saga die er op volgde, monde finaal uit in een nooit eerder geziene crisis van onze 'zogenaamde' instellingen. Gevolg: exit Leterme!... Maar de Belgische machine reageerde ad rem! Er moest en er zou snel een doorstartregering komen. In 's lands belang. Met de crisis als gedroomd alibi. En toen inderhaast zowat alle oude politieke krokodillen uit de Belgische sloot werden gehaald om het gestrande regeringswrak weer vlot te trekken, werd pijnlijk duidelijk dat de vergrijzing ook de Belgische politiek stevig in zijn greep heeft. Nooit eerder heb ik ten paleize zoveel 'vergrijsden' zien defileren. Met slechts één doel: vervroegde federale verkiezingen, al dan niet samenvallend met Vlaamse verkiezingen, tot elke prijs vermijden. De plotse stijging van de splitsingskoorts in Vlaanderen was trouwens ook het Hof niet ontgaan en moest dus bezworen worden. Met Van Rompuy als ultieme remedie. Maar opnieuw zonder meerderheid aan Vlaamse kant.

- En dat allemaal terwijl de financiële crisis zich vertaalde in een snel escalerende economische crisis en het begrotingstekort reeds opliep tot 12 miljard euro. En wat deed die nieuwe regering dan? ... Ze stond erbij en ze keek er naar. En besliste zonder verpinken dat ze niets kan, niets wil, of niets durft beslissen. Dus géén groot relanceplan. En ook géén besparingen in de spilzieke belgische huishouding. Want Wallonië en Di Rupo willen dat niet. Zij zijn van oordeel dat het 'rijke' Vlaanderen de crisis maar moet betalen. Zeker als er Vlaamse belangen mee gemoeid zijn. Denk maar aan KBC en OPEL. En over de omstreden verkoop van FORTIS aan BNP Paribas kan ik, met de woorden van Ewald Pironet in Knack, zeer kort zijn. En ik citeer hem letterlijk: "Een georganiseerde roof bij klaarlichte dag, met de actieve medewerking van de belgische regering". Einde citaat. En daar zal de gelijknamige commissie niets, maar dan ook niets, aan veranderen. Hoewel ik moet toegeven dat deze commissie tenminste de verdienste heeft gehad - wat allicht niet de bedoeling was - dat zij duidelijk heeft gemaakt, dat de aanslepende explosieve mix van de politieke, de financiële en de economische crisis, gaandeweg een totale en allesvernietigende vertrouwenscrisis op gang heeft gebracht. En dat is erg. Dat is zéér erg!

Conclusie: deze staat is ziek! En is, tengevolge van zijn chronisch democratisch deficit, niet alleen onbetrouwbaar, maar bovendien ook onbestuurbaar geworden en stevent binnen de kortste keren af op een failliet.

En als economie verder krimpt, de werkloosheid blijft stijgen, de pensioenen en de gezondheidszorg mede door de vergrijzing onbetaalbaar dreigen te worden, dan zullen de Vlamingen onvermijdelijk massaal gaan inzien dat het volstrekt onmogelijk is, om op korte termijn en binnen het belgisch kader, aan de ontgroening en de vergrijzing in Vlaanderen, nog tijdig het hoofd te bieden. En moeten toegeven, dat het AK-VSZ, dat sinds zijn ontstaan in 1995 onverdroten heeft gestudeerd, geïnformeerd en de splitsing van de Sociale Zekerheid gedocumenteerd en geargumenteed op de agenda heeft geplaatst, het al die tijd bij het rechte eind had.

Het is dus de hoog tijd, Vlaamse vrienden, dat Vlaanderen zich goed realiseert, dat het voortaan, voor een radicale oplossing van zijn problemen, niet meer op België, maar vooral op zichzelf zal moeten rekenen. Hopelijk realiseren de Vlamingen dat op 7 juni.

Laten we daarom de zaken eens van de Vlaamse kant bekijken.

Want elke crisis heeft ook een keerzijde. Is een uitdaging! Genereert creativiteit! Sloopt taboes en creëert altijd nieuwe kansen! En die kansen moeten we nú grijpen. Met beide handen. En daarvoor verwijs ik hier graag naar een opiniestuk van Bart Maddens in De Standaard van 3 maart jongstleden, waarin hij Vlaanderen aanmaant om het roer om te gooien. En ik citeer geresumeerd: " On n'est demandeur de rien, luidt zijn advies. Vlaanderen moet dus niets meer vragen en consequent kiezen voor het absolute status quo. En als de Franstaligen toch iets vragen, moet het antwoord gewoon 'non' zijn. Ondertussen moet Vlaanderen zijn huidige bevoegdheden maximaal uitputten (denk aan de jobkorting) en creatief de grenzen aftasten van wat mogelijk is zonder staatshervorming (bvb. een aanvullende Vlaamse kinderbijslag)".

En ik onderbreek hier even het citaat, om er in eigen naam nog aan toe te voegen, dat Vlaanderen, om zijn toekomst veilig te stellen, desnoods...en ik herhaal ...desnoods, - naar het woord van Lodewijk Dosfel - zijn bevoegdheden zelfs móet durven overschrijden !!!....

En ik citeer opnieuw verder: "En als de federale overheid dan toch een beslissing neemt die de Vlaamse belangen kan schaden, dan moet Vlaanderen gewoon naar de bestaande institutionele noodrem grijpen om die beslissing af te blokken en opnieuw 'non' te zeggen. Niemand minder dan Frank Vandenbroucke trouwens, heeft hiervan met betrekking tot de lastenverlaging voor 50-plussers, reeds een stichtend voorbeeld gegeven. En aangezien de Franstaligen altijd opnieuw meer geld nodig hebben, zullen zij over een paar jaar ofwel zelf naar een staatshervorming vragen, ofwel implodeert het belgische systeem. In beide gevallen winnen de Vlamingen." Einde citaat.

En als ge het hier en nu aan mij vraagt, Vlaamse vrienden, dan kies ik resoluut voor het laatste. Omdat het vijf ná twaalf is. En omdat de huidige omstandigheden mij niet meer toelaten om nog te geloven in een voor Vlaanderen afdoende staatshervorming, met dít België als referentiekader.

Kijk even naar het bord van het OVV: ook ik kies voor Vlaanderen, voor Vlaamse welvaart, welzijn en werk ! Uiteraard steunt het AK-VSZ deze campagne !

Maar niettemin...en ondanks de crisis, of moet ik eerder zeggen, dankzij de crisis, en zelfs met alle daaraan verbonden uitdagingen en moeilijkheden... en ondanks alle frustraties uit het verleden, moet ik u vandaag, net zoals Marc Grammens dat tijdens zijn Molinari-lezing reeds deed, ter gelegenheid van de prijs van Nova Civitas aan hem gegeven, ik moet u vandaag met de bevlogen woorden van Martin Luther King bekennen: ...

'I have a dream!'

En inderdaad, goede vrienden, u hebt het goed gehoord:... 'I have a dream!'

Ik heb nog altijd een droom!

Een droom die met de jaren is gegroeid en stilaan vaste vorm heeft gekregen.

- Zo droom ik, dat als Vlaanderen op 7 juni doet wat het moet doen, namelijk kiezen voor Vlaanderen, dat dan de dag dichterbij komt, dat ik wakker zal mogen worden in een land, dat in volle vrijheid over de inkomsten van zijn eigen arbeid kan beschikken en die inkomsten ook naar eigen inzicht kan herverdelen, besteden en beheren.
- In een land dat zijn werkloosheidsuitkeringen volledig in eigen handen heeft genomen, als noodzakelijk instrument om zijn tewerkstelling optimaal te kunnen stimuleren.
- In een land dat zijn kinderbijslagen in eigen handen heeft genomen, als noodzakelijk instrument om een ingrijpend en gedurfd gezinsbeleid te voeren en de negatieve gevolgen van de ontgroening alsnog tijdig om te keren.
- In een land dat zijn gezondheidszorg in eigen handen heeft genomen, als noodzakelijk instrument om via een nog verder doorgedreven preventiebeleid en zonder verlies van kwaliteit, de noodzakelijke besparingen te realiseren.
- In een land dat ook zijn pensioenen in eigen handen heeft genomen, als noodzakelijk instrument om via aanvullende pensioenstelsels die niet op 'repartitie' maar op 'kapitalisatie' zijn geschoeid, én door aanmoediging van het individueel pensioensparen, de gevolgen van de vergrijzing structureel te consolideren.

Kortom, Dames en Heren,

- ik droom van een land waar ik, Peter De Roover parafraserend, kan zeggen: wat we zelf doen, doen we niet noodzakelijk beter, maar we doen het tenminste zelf. Dat is althans wat ik versta onder 'responsabilisering' ...
- En ik droom van een land waar solidariteit in volle klaarheid wordt afgesproken, realistisch en tijdsgebonden is en gestoeld op vrijwilligheid, wederkerigheid en wederzijds respect.
- En ik droom ook van een land tenslotte, dat ooit de moed zal hebben om met de wijze woorden van de onlangs overleden Jaap Kruithof, een onverdachte Vlaams-nationalist, aan onze Waalse vrienden te zeggen: 'Sorry, maar u vraagt gewoon te veel, want wij willen ook nog solidair kunnen zijn met andere achtergebleven volkeren binnen en buiten Europa...

En dat land, Vlaamse vrienden, kan niet anders dan een vrij en onafhankelijk Vlaanderen zijn. De Vlaamse Staat ! Ik dank u.

Gui Celen,
Voorzitter AK-VSZ
21 maart 2009